deels i den samme Skikkelse, med Hensyn til hvilken der var reist Strid om, hvad der meentes med samme, og den er affattet i Ord, som tilstede en meget viid Fortolkning.

Endelig kommer jeg til at omtale den sidste Paragraph i Lovforslaget, med Hensyn til hvilken jeg ogsaa maa fremhæve, at den høitærede Finantsminister alvorligt har modsat sig samme ved 3die Behandling i det andet Thing. Det er den Paragraph, om hvilken jeg i Begyndelsen af dette Foredrag yttrede, at Lovforslaget ikke vilde kunne blive til Lov, uden at den i ethvert Tilfælde gik ud. Hvad indeholder denne Paragraph? Indholdet af samme er, at den foreslaaede Lov skal træde i Kraft den 1ste April d. A. Hvis den foreslaaede Lov gik igjennem, skulde altsaa denne ene Lov, der paa den af mig nu nærmere udviklede Maade, fastslaaer Afgjørelsen af Bestemmelser, hvis Charakteer jeg har betegnet, udkomme og træde i Kraft, medens Forslagene til de andre Lønningslove, til hvilke den her foreslaaede Lov efter dens oprindelige Bestemmelse kun skulde danne et vist Supplement, bleve liggende, og Resultatet af Bestræbelserne for Lønningsvæsenets Ordning, vilde derefter for denne Rigsdags Sessions Vedkommende blive det, at alt Andet blev staaende usikkert og uafgjort, men at dog Eet blev afgjort, nemlig det, at Embedsmændene selv — thi her vil jeg ikke atter fremhæve Rangbestemmelsen — skulde betale endeel af deres Pension. Dette vilde være det væsentlige Resultat af den her foreslaaede Lov. Jeg troer, at det er aldeles utænkeligt, at man skulde kunne gaae ind paa en saadan Lov, men ligesaa utænkeligt, troer jeg, at det vilde være, at man, naar man maa erkjende, at Lovforslaget i de allervæsentligste Punkter trænger i det Ringeste til en alvorlig Prøvelse, saa ikke skulde nedsætte et Udvalg til at foretage en saadan.

Formanden: Jeg vilde ønske, at det ærede Medlem ikke havde gjort en kritiserende Henviisning til Omfanget af Forhandlingerne i det andet Thing i en bestemt Sag. Jeg skal tilføie, at det ærede Medlem vistnok gjorde rigtigere i at forudsætte, at dette Thing har saa megen Tact, at det kan varetage sin egen Værdighed.

Andræ: Nærværende Sag er jo, som det vil erindres, efter en tidligere Udtalelse af den høitærede Finantsminister, bestemt til at være en Sort Slutning paa vor nærværende Samling. Hvis der nu er nogen Sandhed i det gamle Ord: Enden god, Alting godt, saa frygter jeg dog rigtignok for, at vi ikke ved denne Leilighed kunne søge nogen Trøst i samme, thi den nærværende Sag forekommer mig slet ikke at høre til de gode; jeg for mit Vedkommende finder den tvertimod endog hjertelig slet. Jeg finder imidlertid, at det dog er en meget naturlig Bestræbelse at ville ende paa en noget bedre Maade, end det nu truer med at kunne blive nødvendigt. Dersom vi nemlig ville gaae ind paa en vidtløftig Behandling af denne Sag, der med Lethed kan komme til at udstrække sig over flere Dage saa antager jeg, at vi ikke ville komme til lutter behagelige Punkter. Den ærede foregaaende Taler henledede, som det forekommer mig med fuld Ret, Opmærksomheden paa, at det Naturlige og ene Rigtige efter det Standpunkt, hvorpaa vi nu befinde os, vilde være, at vi bleve reent frie for en saadan Forhandling, og dertil frembyder vor Forretningsorden en Udvei, som jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa. Dens § 7 tilsteder nemlig, at man paa ethvert Trin af en Sags Behandling kan nedsætte et Udvalg. Vi behøve altsaa ikke først at foretage en pro forma 1ste Behandling for, efter at have afsluttet den, at gaae til Udvalgs Nedsættelse, men vi ere istand til strax at foretage et saadant Skridt. Jeg skal derfor tillade mig at foreslaae, at Sagens Forhandling nu standses, og at den henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Formanden: Der er altsaa stillet Forslag om, at Sagens 1ste Behandling standses paa dette Punkt, og at der nedsættes et Udvalg paa 15 Medlemmer. Dette Forslag sættes nu under Forhandling.

Sonne: Jeg kan dog ikke tilraade nu